

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Ejusdem exercitij pars posterior.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

stim in Christum absorpta, intuebatur illum sibi presentem, ejusq; lateris cruentum vulnus, cui os suum adjungens, tantam inde sugebat dulcedinem, ut jam nullam re posset affligi.

Quamobrem etiam religiosam Virginem hortabatur S. Bonaventura: ut si quid tristius asperiusve, si quid tædij aut amaritudinis incideret, illico recurreret ad Christum, crucifixum, ejusq; sacratissima vulnera pedum, manuum, capitis, ac præsertim lateris attentius contemplaretur; re-

colens inquit, qui sic pro te passus est, qui tanta pro te susti-
nuit, quantum te amaverit. *De perf. vir. c. 6.*

Crede mihi, quia statim tali in-
ruiu, omne triste latum, omne grave leve, omne tædiosum a-
mabile, omne asperum dulce & suave reperies; sicut & tu in-
cipias exclamare cum Beato Job & dicere: *Job. 6.*

Qua prius no-
luit tangere anima mea, nunc propter angustiam passionis Chri-
sti, cibi mei sunt: quam dulcia & delectabilia facta sunt mihi.

Quod exemplo confirmat viri cujusdam Religiosi, qui cum ob consuetam victus asperitatem, severitatemq; religiosæ disciplinæ, grandi tædio oppressus esset, solatij gratiâ pro- cidit ad Crucifixi imaginem; & ecce repente de perfosso si- mulachri latere sanguis manare cœpit, unaq; ad aures allabi Crucifixi vox, admonentis, ut quoties ciborum austeritate offenderetur, eos Christi sanguine intingere ac condire af- fuefceret: ita omnem ab ijs horrorem & amaritudinem, de facili abstergendam, atque in suavem jucundumq; saporem commutandam. Quod aded non uni contigisse, refe- runt alij; ut exemplis pluribus demum compertum habere- mus; nihil esse tam amarum in vita, quod piâ mentis com- mentatione intinctum in latus Crucifixi de divini cordis suavitate dulcescere non possit.

§. 2.

Ejusdem Exercitij pars posterior.

Quar-

Quartò: Postquàm hac ratione afflicto animo nonnihil indulgeris, & dolori tuo hoc tanquam spatium laxamentumve concesseris: assurge paulatim, & omisissis questibus, ad ipsum Crucifixi aspectum, velut ad speculum, animum tuum licet oppressum mœsticiâ, ad quandam in primis æquabilitatem & indifferentiam compone.

Ingredere piâ meditatione in mœstissimum cor benignissimi Jesu; gusta & experire, si potes, amarorem ejus ablinthij, quo dulcissima ipsius anima, sub suum excessum, undique infecta & confusa est; & istam mœroris, quâ velut absorberis, guttulam, in immensam illam amaritudinis abyssum immerge.

Indue cor secundùm cor afflictissimi Jesu. Qui tamen ad suæ derelictionis acerbiteriam declarandam, de ea cum Patre dulciter expoitulare visus est; non tamen idcirco, naturæ desiderio velut obsecundans, illam cordis sui amaritiam à se amoliri aut excutere voluit; sed uti in primis horti Gethsemani mœroribus, ita in his supremis, propensionem omnem voluntatis suæ, ad paternæ definitionis nutum subjunxit atque accommodavit.

Sed & paucis antè diebus, in agonem extremum quàm descenderet, cum imminentis passionis injecta cogitatio, ejus sensus nonnihil commovisset, en ut sese rursus permittebat Patri, animiq; sui propensionem ad ejus gloriam ac voluntatem inflectit. Sic enim loquitur Joannis 12. cap. *Nova anima mea turbata est. Et quid dicam? Pater salvifica me ex hac hora. Sed propterea veni in horam hanc Pater, clarifica nomen tuum.* Verbis pauculis, sed variâ scilicet subnascetur simul affectionum commotione concisis, omnem presentis exercitij rationem mihi videtur esse complexus. Nam primùm in illa anxia mentis ægritudine, hæret veluti petens animi, num & quale dolori suo levamen aut solatium exquirat. Tum verò, ne nullus in eo humanitatis sensus

esse videatur, ut ab instanti malo liberetur, flagitat Patrem. Continuo tamen, tanquam affectum suum corrigat, amplectitur ulterò oblatum amaritudinis calicem, quippe qui illius ergò in mundum, & in hanc ipsam horam venerit. Ad extremum proinde Patrem obsecrat, ut, nullo ipsius desiderij respectu, solius divinæ suæ gloriæ claritatisq; rationem habeat. Hanc igitur formulam sequi potes & tu in desolatione tua; dicendo cum ipso Salvatore: *Nunc anima mea turbata est, &c.*

Quintò: Verùm ut ad illud, quod in hoc exercitio supremum est, & genus quoddam robustioris solatij, gradatim tandem pervenias; hoc est, ut præsentem mœrorem & ægrotudinem, non æquo tantùm, sed etiam libenti animo, pro Christo & cum Christo sustineas: incipe amare derelictionem tuam, quòd per eam Christo derelicto ac desolato, aliqua ex parte, similis efficiaris.

Gaude per te augeri numerum eorum, qui Christi passionibus communicent, eiq; in summa destitutione atque angore constituto, fideliter & constanter assistant. Gratiàs age æterno Patri, quòd ex singulari in te amore, tractet te instar Unigeniti & unicè dilecti filij sui. Offer illi hunc cordis tui laborem, conjunctum doloribus Unigeniti, in gloriam ipsius & laudem æternam.

Ita ipso amore sensim dulcescet amaritudo tua, & (ex Asceticorum Doctorum sententiâ) rem præstantiorem, Deòq; acceptiorem feceris, quàm si longâ inediâ corpus aliisve afflictationibus attriveris; eiq; proinde eris charior, & ad capellenda majora quædam & diviniora dona apparaberis. Nam (ut quidam amicorum DEI apud Blossium ait) *quem DEUS donis potioribus exornare, sublimitèq; transformare decrevit, eum non blandè aut molliter lavare, sed totum in mare amaritudinis immergere consuevit.* Et Christus ad Henri-
Dial. sap. c. c. 18.
cū Sufonem: *Quantò externa tua crux fuerit acerbior, & in-*
tus

tus ipse magis derelictus fueris, tantò propius ad meam accedes similitudinem, & aeterno Patri eris charior. siquidem hac ratione precipui DEI amici probantur.

§. 3.

Quaedam in eandem rem observatu digna adduntur.

AD extremum placet, velut appendicem, ista quæ sequuntur adjicere. *Primum: Quod de recurso ad Crucifixum in desolatione jam diximus, id pariter ad alterum illud desolatorum exemplar, afflictorumq; per fugium, sanctissimam, inquam, DEI Matrem utiliter extendi posse. Juvabit enim te subinde in afflictione tuâ ad Matrem dolorum hoc ferè pacto confugere. Contemplare illam, juxta crucem filij assistentem, mœrore ac luctu oppressam, sed quò filio suo similior evaderet, in summis cordis sui pressuris, absque solatio derelictam; ut jam tacitâ secum cogitatione diceret: *Ne vocetis me Noëmi (id est pulchram) sed vocate me Mara (id est amarâ) quia amaritudine valde replevit me Omnipotens. Nunquid enim (ut ait ad ejus imitationem nos provocans B. Angela) MARIA Mater JESU dilectissima, videns dilectum filium suum in cruce pendentem & morientem, petivit tunc ab ipso dulcedinem aut consolationem? Certè nequaquam: sed angustias ab eo accepit, amaritudinem & dolorem.**

Adjunge te illi socium in desolatione sua. Postula amanter, ut quemadmodum dolorum ejus aliquâ ratione es particeps, ita confors existas amoris, & summæ illius cum voluntate divina consensionis, per quam ipsa Virgo (uti agebat S. Catharina Senensis) facta est scala, quâ Christus ascendit in crucem. Quòd nempe nec ipsa (ut pluribus antea demonstratum est) proprio filio suo pepercerit; sed, Patris voluntate perspectâ, eum lubens volensq; pro nobis omnibus tradiderit: proindèq; ei (quæ pia est Joannis Thauleri meditatio, innuitq; Christus apud B. Birgittam) gratius fuisse

*Expl: pass. c.
23.
L. I. R. 9. c. 20.*

rit.